

**מפגש בוגרי תארים מתקדמים של בית הספר למדעי המחשב באוניברסיטת
תל אביב, 30/11/2015**

דבר נציג הבוגרים: ד"ר אוהד ברזילי.

נשיא האוניברסיטה, ראש בית הספר, סגל בית הספר האקדמי והמנהלי, בוגרים
ובוגרות יקרים,

תחילה ברצוני להודות לבית הספר על היוזמה הברוכה.

אני מודה לכם חבריי הבוגרים והבוגרות שבאתם. זה לא דבר של מה בכך למצוא
זמן לפיסת סנטימנטליות בהמולת החיים. בין הדחוף והחשוב, בין הקריירה
והמשפחה.

כאשר הציעו לי לשאת דברים בארוע, האסוסיאציה הראשונה שעברה במוחי
היתה הנאומים בטקסי הסיום של האוניברסיטאות המובילות בארצות הברית.
פעמים רבות נושא אותם בוגר לשעבר של האוניברסיטה שהצליח בחיים, והוא
חולק מתובנותיו עם המסיימים הטריים. המקרה שלי אינו כזה. יש אולי אפילו מי
שיטיל ספק בכושר השיפוט שלי לאור העובדה שבחרתי להמשיך באקדמיה. ועוד
בפקולטה לניהול... אמנם לא עשיתי אקזיט, ואינני מביא לכדי מיצוי את פוטנציאל
ההשתכרות שלי, ובכל זאת רציתי לשתף אתכם בכמה תובנות מחוויותיי האישיות
במהלך הלימודים ולאחריהם, ואני מקווה שתמצאו בהן עניין.

פקדתי את בית הספר למדעי המחשב בין השנים 1997 ו-2012. אז, בשילהי
האלף הקודם, עוד פעלה בבניין שנקר 'קפיטריה לב' עם הקופאית ציפי
המדהימה. לאלו מכם שלא היכירו את ציפי – היתה לה היכולת המופלאה לקלוט
אותך מסוף התור, לראות מה יש לך בצלחת, איזה שטר כסף אתה מחזיק ביד
ולהכין לך מראש עודף מדויק. לאורך כל אותן שנים, מזכירות התלמידים הלכו
ובאו אבל תמיד קראו להן באותם שמות: יפה, לאה או רותי. ביליתי כאן את רוב
חיי הבוגרים. סטודנט נצחי. גם היום, כשאני כבר חוקר ומרצה, האוניברסיטה
עדיין אינה נתפסת אצלי כמקום עבודה. עבורי, ואני מניח שגם עבור רבים מכם,

היתה השהות כאן חוויה מעצבת ומכוננת, ורציתי לשתף אתכם בשתי מחשבות שיש לי בעקבות הלימודים כאן: האחת היא תובנה בדבר הכשלונות וההזדמנויות שהם מייצרים, והשניה עוסקת בנו, קהילת הבוגרים.

כאשר למדתי כאן את התואר הראשון, התקנון לא התיר מועדי בי"ת בקורסי שנה אל"ף. תלמידים אשר נכשלו בקורסי החובה: אלגברה, חדו"א בדידה, scheme, ואחרים התכבדו ולמדו את הקורס פעם נוספת. אני זוכר את השיעור הראשון שלי בתואר הראשון, התחלתי ללמוד בסמסטר ב', והשיעור היה מתמטיקה בדידה עם מיקי טרסי. פרופסור טרסי נכנס לאולם רומנסיאנו, שהיום נמצאת בו מעבדת המחשבים של בניין שרייבר, והעיר משהו על כמה נחמד לראות פרצופים מוכרים... הוא פתח את השיעור בשאלה כמה מהנוכחים בכיתה, זו אינה עבורם הפעם הראשונה בקורס. ואני, שלא הייתי בטוח אם הבנתי את השאלה, ראיתי את הידיים של כמעט כל 200 ומשהו התלמידים בכיתה מורמות מעלה.

רבים מציינים את הכישלון כהזדמנות לבנייה ולצמיחה. אז בואו נגיד שלימודי מדעי המחשב זימנו לי הרבה הזדמנויות שכאלה... למעשה, הכשלונות שלי באותה שנה השפיעו על מהלך חיי כנראה יותר מכל דבר. חוץ מהדברים הברורים של התמודדות עם משימות שהם מעבר למידותיי, הכישלון, אם הוא לא מטויח ולא מתורץ, מחייב אותך להתמודד עם ההשלכות שלו, ובכך מסית אותך מהנתיב שסללת לעצמך, ומפגיש אותך עם אנשים שישנו את חייך. אני רוצה לספר על שני מקרים שכאלה.

בזכות הכישלון בקורס "מבוא מורחב למדעי המחשב בשפת scheme" עם ניר שביט נאלצתי לחזור על הקורס שנית. במאמר מוסגר אציין את צחוק הגורל שאחרי 15 שנה שימשתי כמרצה הקורס בעת שהחלפתי לסמסטר את בני שור. את הקורס החוזר למדתי עם פרופסור עמירם יהודאי. אתם מכירים את זה שיש אנשים שיודעים לנסח במילים פשוטות ובהירות רעיונות עמומים ומבולבלים שמסתובבים לכם בראש? עמירם, הוא מסוג האנשים האלה. הוא מוצא את המילים הנכונות לתאר את הרעיונות המורכבים העומדים ביסודו של עולם התוכנה, וכל זאת באופן מובנה, בשפה פשוטה, אינטואיטיבית ומדויקת. יכולת זו שלו כבשה אותי, והוא השאיר עליי רושם עז. לימים ביקשתי מעמירם שינחה

אותי בעבודת המאסטר ואחר כך הדוקטורט ואני אסיר תודה לו על ההנחייה והליווי לאורך השנים. אני מאחל לכל אחד מנחה כמו עמירם.

לאורך השנים היכרתי רבים מחברי הסגל של בית הספר בין אם כתלמיד ובין אם כמורה – זכינו בסגל מצוין.

הכשלון השני שעליו אני רוצה לספר לכם היה בקורס חדו"א 1. את הקורס המקורי עשיתי עם פרופסור זאב שוס, ואילו את הקורס החוזר עם המורה המיתולוגי - מר אפשטיין, זיכרו לברכה. מכיוון שבפעם השנייה הקורס הרבה יותר קל, הרשיתי לעצמי לשבת בשורה האחרונה, עם המאגניבים.. עד כמה שאפשר להיות מגניב וללמוד תואר ראשון במדעי המחשב.. כמה דקות אחרי תחילת השיעור התגנבה לכיתה חיילת על מדים, סמלת ראשונה, והתיישבה לידי באחד מהמקומות הפנויים האחרונים שנותרו בשורה האחרונה. עם חלוף השבועות השתרש נוהג של "מקומות קבועים", ואני והחיילת התחלנו לפטפט במהלך השיעור. בהתחלה עוד ניסיתי להרשים אותה בהסברים האינטואיטיביים שהיו לי ל"משפט קושי" ולהגדרת הנגזרת, אבל די מהר גיליתי שהיא הרבה יותר חכמה ממני, אפילו שהיא לומדת את הדברים בפעם הראשונה. אותה חיילת, גליה, היא היום אישתי, ויש לנו 3 בנות. לא היינו מכירים לולא אותו כישלון בחדו"א-1 ומדיניות העדר מועדי בי"ת בשנה אל"ף שלימים שונתה.

מהאמור לעיל אתם יכולים להבין מדוע אני דוקא מחבב את אותו חוסר גמישות המיוחס לפעמים לבית הספר. זו דרכו, האולי מגושמת, לשמר את עצמו כאי של מצוינות לא מתפשרת, ודרך זאת לציין אותנו, בוגריו, כמצוינים ומצטיינים. ההתמודדות עם הכישלון, שלא על ידי הורדת הרף, הגם שלא היתה נוחה או נעימה בשעתה, שינתה את מסלול חיי ועיצבה אותי להיות האדם שאני היום.

מה שמביא אותי לנקודה השנייה שאותה רציתי לחלוק איתכם – קהילת בוגרי בית הספר. הסיפור שלי אינו ייחודי. כולנו עברנו תהליך דומה. לאורך השנים, היו תמיד חבריי לספסל הלימודים, חכמים ונבונים ממני. לא היתה להם ברירה, תנאי הקבלה הגבוהים והדרישות לאורך הדרך הוציאו מאיתנו את המיטב. כעת, לאחר שסיימנו את הלימודים, ופנינו כל אחד לדרכו, רבים מאיתנו משמשים בתפקידי

מחקר, פיתוח, ניהול, יזמות ואחרים. כל אחד על פי נטיות ליבו וההזדמנויות שניקרו בפניו או בפניה. לאורך השנים אנו נתקלים בבוגרים ובבוגרות כמונו, כמו חברי כת סודית, אשר בית הספר למדעי המחשב סימן אותם בתו איכות לידעי חן. בהקשר זה אבקש לציין את הערכתי למאמצי נשיא האוניברסיטה במיתוג ובקידום הדימוי של האוניברסיטה לא רק בקרב הקהילה האקדמית, אלא גם בקרב הקהל הרחב. אני משוכנע כי לצד מותג חזק של אוניברסיטת תל אביב יש מקום גם לחיזוק הקהילות הבית ספריות, אשר בוגריהן נמצאים בחזית העשייה וההנהגה, כל בית ספר בתחומו.

פורמט ארוע שנתקלתי בו והופך פופולרי לאחרונה נקרא un-conference, אי כנס. בשונה מכנס רגיל אשר מפרסם מראש את רשימת המרצים ונושאי ההרצאה שלהם, האי כנס מפרסם רק נושא-על כללי. בתחילת הארוע מגיעים כל המוזמנים, והמושב הראשון מוקדש למעין מכרז של מרצים והרצאות, ארוע פיצ'ינג. מי שמעוניין בכך מציע לקיים הרצאה בנושא, שכנראה שהכין מראש, ואם יש לכך ביקוש, מוקצה לו או לה אולם הרצאות וזמן. גם כך, ערך משמעותי של הכנס הוא ההתרועעות עם אנשים עם תחומי עניין משותפים ותוכן ההרצאות הוא לפעמים משני. בכך, מביאים לקיצוניות מארגני האי-כנס, את התפיסה כי איכות הארוע לא נגזרת מאיכות המארגן אלא מאיכות המשתתפים.

אמר זאת בדרכו, אחד ממאמני הכדורגל הבכירים בישראל שציין בענווה לא אופיינית, שההשפעה שלו, כמאמן, על מהלך המשחק היא די מוגבלת. אמנם הוא קובע את הרכב השחקנים, ובונה עבורם תוכנית משחק שתתאים ליכולותיהם ולכישוריהם. אבל בסופו של דבר אלו השחקנים שצריכים להוציא את התוכנית לפועל ולנצל את הסיטואציות שנקרות בפניהם במהלך המשחק.

עבורנו, המשחק התחיל. אני מקווה כי בשנים הבאות נדע להשתמש טוב יותר לא רק בכלים שרכשנו במהלך לימודנו, ואלה שפיתחנו בעצמנו, אלא גם זה בזה. אני מקווה שארועים כגון זה, יחזקו את היכולת שלנו, הבוגרים, לשמש קהילה משפיעה ותורמת.

תודה רבה על ההקשבה.